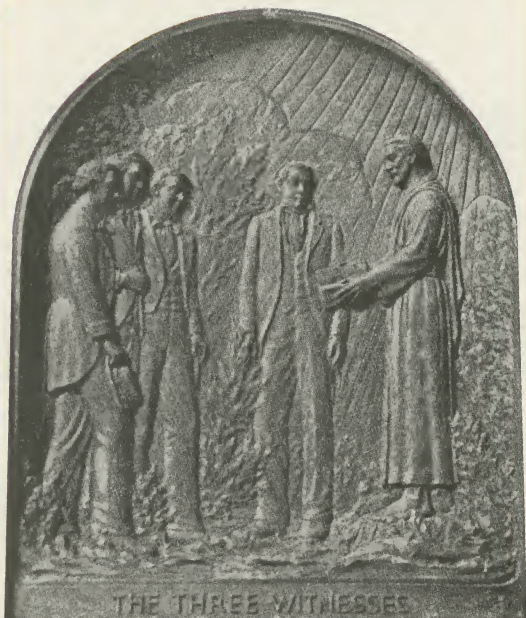

De Ster

GEDENKPLAAT OP HET "ENGEL MORONI" MONUMENT
HEUVEL CUMORAH, NEW YORK.

September 1951

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

51e JAARGANG • No. 9

INHOUD :

	Blz.
De getuigen van het Boek van Mormon en hun verklaringen volgen aan wettelijk gestelde eisen, Ouderling David J. Wilson	227
Spiritisme; door Parley P. Pratt	230
Over honderd jaar is toch alles voorbij, door Richard L. Evans	235
Orde en eerbied, door J. P. Lillywhite, President der Nederlandse Zending	237
Een Mormoonse soldaat vertelt ons zijn ondervindingen in de strijd	238
De drank en het woord van wijsheid	240
Mormonisme en kankerbestrijding	243
De andere takken van het huis Israëls, door Ouderling E. Wesley Smith	245
De Zending door	249
Aankomst en Vertrek	250
Gebeurtenissen in de Zending	252
Bijlage: „Onze Zonnehoek”	33—36

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistent: ARNOLD SIEVERTS

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

DE GETUIGEN

van het Boek van Mormon en hun verklaringen
volgen aan wettelijk gestelde eisen.

Ieder, die intelligent is verlangt in elke gegeven omstandigheid kennis van de feiten. Niemand behoort iets goed- of af te keuren zonder feitenkennis. Indien men niet persoonlijk aanwezig is om feiten gade te slaan of er getuigenis van te geven, moet men zich voor inlichtingen op anderen verlaten, die aanwezig waren. Het verstrekken van zulke inlichtingen en feiten is de taak van getuigen.

De Oud-Testamentische Wet eiste, dat „op de mond van twee getuigen of op de mond van drie getuigen zal de zaak bestaan”. (Deut. 19 : 15). En Paulus bevestigde dezelfde regel voor behandeling van een zaak in de dagen van het Nieuwe Verbond. (11 Cor. 13 : 1).

Hammoerabi (Ong. 2000 jaar voor Chr.) richtte gerechtshoven op, waar getuigen hun getuigenis konden afleggen. Door de geschiedenis der wereld heen tot op onze hedendaagse wetgeving toe, zijn er gerechtshoven ingesteld om getuigenissen aan te horen en feiten vast te stellen.

De wetgeving van Utah voorziet er in dat alle personen zonder uitzondering bezitting hebben over zintuigen, instaat zijn om

waarnemingen te doen, en die hetgeen zij hebben waargenomen, aan anderen kunnen bekend maken, als getuigen kunnen optreden.

In deze bespreking zullen we de bevoegdheid en de geloofwaardigheid van de elf getuigen van Het Boek van Mormon van uit een juridische gezichtshoek ontleden. Onze vraag is, waren de elf getuigen van Het Boek van Mormon bekwaam en geloofwaardig volgens wettelijke maatstaven en kan men aan hun getuigenis geloof hechten?

Terwijl we van bevoegdheid spreken, denken we aan die eisen, die een getuige wettelijk bekwaam maken om voor een rechtbank te kunnen getuigen. Een geloofwaardig getuige is iemand die bekwaam is te getuigen, en die waardig is om geloofd te worden.

Als algemene regel kan men zeggen, dat men bij afwezigheid van behoorlijk bewijs van 't tegendeel, er van uit moet gaan dat mensen met goede bedoelingen handelen; en dat op iemand, die iets met slechte oneerlijke motieven ten uitvoer tracht te brengen, de bewijslast rust. Dan moet men aannemen dat ieder persoon nor-

maal naar geest en lichaam is, totdat 't tegendeel bewezen is, en aangenomen wordt dat ieder persoon een goed karakter bezit. En karakter kan over 't algemeen bewezen worden uit iemands goede naam.

Over 't algemeen wordt een bevestigend en positief getuigenis sterker beschouwd dan een louter negatieve getuigenis. En, gewoonlijk, wordt verondersteld dat getuigen de waarheid spreken. Een gerechtshof of Jury heeft niet het recht willekeurig of louter uit grilligheid een getuigenis te verwerpen van iemand die niet onder beschuldiging of oneerlijkheid bevonden is. Het vraagstuk wat een getuigenis waardig en aannemelijk maakt is ten nauwste verwant aan het vraagstuk van de bevoegdzaamheid en de geloofswaardigheid van de getuige. In ons zoeken naar waarheid, behoren wij te trachten om van eerlijke getuigen getuigenissen te verkrijgen, die gebaseerd zijn op inlichtingen, verkregen door rechtstreekse ondervindingen.

Waren volgens de hierboven genoemde wettelijke maatstaven de elf getuigen van Het Boek van Mormon, bekwame, eerlijke getuigen?

Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris, de drie getuigen, waren allen normale voorspoedige mannen, die met meer dan gemiddeld verstand begiftigd waren. In Juni 1829, toen deze mannen beweerden de platen gezien te hebben, was Oliver Cowdery twee en twintig jaar oud, stond hij goed bekend als een landbouwer, klerk en schoolmeester. Dat hij in grotere mate

ontwikkeld was dan de gemiddelde man uit zijn tijd wordt duidelijk bewezen uit het feit dat hij op duidelijke leesbare wijze bijna de gehele inhoud van Het Boek van Mormon schreef, zoals hij het hoorde van de lippen van Joseph Smith. Later werd hij toegelaten als advocaat op te treden en diende als zodanig in de staat van Michigan. Wij weten dat hij een buitengewone macht bezat als schrijver en verteller, zoals is bewezen uit zijn beschrijving van de Herstelling van het Aäronische Priesterschap. (Zie Roberts, A Comprehensive History of the Church 1, bldz. 178, footnote 5) De klaarheid en ordelijkheid van zijn denkwijze kan men zien uit de indrukwekkende verhandeling die hij gegeven heeft. (Zie D.H.C. 11, bldz. 194, „General Charge to the Twelve“) Zulk een persoon zou een zeer bekwaam en waardig getuige zijn voor iedere rechtbank.

David Whitmer was vier en twintig jaar oud toen hij in 1829 zijn getuigenis gaf ter verdediging van de oorsprong en de goddelijkheid van Het Boek van Mormon. Zijn vader had in de Revolutionaire Oorlog gediend, en met een Godvrezende echtgenote, die een uitmuntend karakter bezat, brachten zij een groot gezin, bestaande uit vijf zonen en twee dochters groot in de Presbyteriaanse Kerk. David was gedurende zijn gehele leven een ijverig en eerlijk persoon met een vlekloze reputatie. De „Richmond Conservator“, een uitgave uit David Whitmer's geboortestad, gaf een verklaring, die door een twintigtal toonaangevende zakenlieden en geleerden gete-

kend was, waarin zij verklaarden:

„Wij zijn reeds lange tijd met hem in kennis en kennen hem als een man die bovenal onkreukbaar is en een ontwijfelbare waarheidsliefde bezit.” (Nibley, *The witnesses of the B. of M.* bldz. 89). Bij zijn dood, verwees de „Richmond Democrat” (een dagblad) naar David Whitmer als eerlijk en oprecht in alle handelingen. Bovendien, is het duidelijk bewezen uit het schrijven van Mr. Whitmer, dat hij een man was van buitengewone kennis en capaciteit (Zie „Address to Alle believers in Christ”).

Martin Harris was in 1829, zes en veertig jaar oud — een voorspoedig landbouwer die in staat was \$ 3000 contant te lenen. Hij bezat zijn eigen boerderij en werd over 't algemeen erkend als een welgesteld burger. Dikwijls huurde hij Joseph Smith om op zijn boerderij te werken. Blijkbaar genoeg, was hij niet ongeletterd, want hij schreef in z'n eigen handschrift 116 bladzijden van de heilige verslagen, zoals die door Joseph Smith gesproken werden. Het is duidelijk, dat de drie getuigen geen nulliteiten waren. Zij waren mensen te midden van anderen, bevoegd en eerbaar volgens de hoogste wettelijke maatstaven. Zou er enige twijfel bestaan om aan de getuigenissen van deze mannen, de volle waarde toe te kennen. Zekerlijk waren zij eerlijk in hun overtuiging, mannen wier verleden de waarachtigheid van hun verklaringen bevestigden.

Wat was hun getuigenis? Zij legden een plechtige getuigenis af voor de wereld dat zij de platen

gezien hadden waarvan Het Boek van Mormon vertaald was, en dat zij de graveringen op de platen hadden aanschouwd. Naar die mate was hun getuigenis dezelfde als die van de acht getuigen. Niettemin, zullen de criticus en de twijfelaar hun handen opheffen en uitroepen dat het „onmogelijk” was, toen de drie getuigen bevestigden dat de betreffende platen hen getoond waren door een hemelse boodschapper en dat zij de stem van God hoorden, die hen verzekerde dat de platen vertaald waren door de gave en de macht van onze Hemelse Vader. Ongetwijfeld kunnen getuigen voor een gerecht geen getuigenis afleggen waarop de goddelijkheid van een eis kan worden toegewezen, maar mannen die op klaar lichte dag een gebeurtenis bijwonen en getuigen wat zij met eigen ogen gezien en oren gehoord hadden, moeten zekerlijk wel geloofd worden als zij zekere dingen gezien, gehoord en gevoeld hebben. Ieder gerecht zou verplicht zijn hun getuigenis hieromtrent aan te nemen.

Bij de wet wordt er aan geen verklaring geen grotere onschendbaarheid toegekend, dan aan de getuigenis die op een doodsbed gemaakt wordt. Mannen die het uur van sterven voelen naderen, hebben een groot respect voor de waarheid, en zien hun grote verantwoording tegenover hun Schepper. Ieder van de drie getuigen heeft op zijn doodsbed opnieuw zijn getuigenis aangaande de goddelijkheid van Het Boek van Mormon bevestigd.

SPIRITISME

Toespraak gegeven door Parley P. Pratt, terwijl de Noord-Oostelijke hoeksteen van de Tempel te Salt Lake City gelegd werd op 6 April 1853

*

„Wanneer zij dan tot Ulieden zeggen zullen: Vraagt de waarzeggers en duivelskunstenaars, die daar piepen en binnensmonds mompelen, zo zegt: Zal niet een volk zijnen God vragen? Zal men voor de levenden de doden vragen?“

Deze tekst wordt door Nephi ongeveer 600 jaar voor Christus overgenomen uit het Boek van Jesaja en is nu te vinden in het tweede boek van Nephi, hoofdstuk IX.

Gedurende de laatste jaren is de wereld nogal eens in beroering geweest door z.g. verkregen mededelingen vanuit de geestenwereld. Men beweerde dat „Mesmerisme“, „Helderzienden“, „Spiritistische manifestaties“ en „schrijvende mediums“ de verbindingskanalen vormden tussen de levenden en de doden.

Hoe vaak hoort men niet het verlangen uitspreken om een medium of iemand „bekend met geesten“ te raadplegen, om op deze manier iets te weten te komen over een overleden vader, moeder, man of vrouw, of een ander familielid of vriend.

Aan de andere kant worden deze beweerde boodschappen vanuit de geestenwereld heftig bestreden, op grond van het feit, dat

een dergelijke natuurwetenschap niet bestaat; dat het onmogelijk is, dat er enige betrekking kan bestaan tussen de levenden en hen, die de vallei des doods zijn gepasseerd en dat dientengevolge elke beweerde berichtgeving uit die bron op onwaarheid berust.

Wij moeten de Heiligen der Laatste Dagen de eer geven, dat zij, door hun kennis van de grondbeginselen van waarachtige wijsbegeerte en de wetten van God en de natuur, in staat zijn over dit onderwerp, evenals over ieder ander onderwerp een juist en verstandig oordeel te vellen. Indien we aan de ene kant erkennen, dat er contact bestaat tussen de geestenwereld en de onze en iedere gelegenheid maar aangrijpen tot het bijwonen van welke spiritistische manifestatie of séance dan ook, dan moeten we ook toegeven, dat we op deze manier veel eerder geneigd zijn met alle winden mee te waaien en het oor te lenen aan de influisteringen van elke geest, die voortkomt uit de veelvuldigheid van wezens en gedachten in de geestenwereld. Demonen, lage en onreine geesten, overspelige en moordzuchtige geesten, zij die liegen en bedriegen kunnen zich evengoed in verbinding stellen

met menselijke wezens als die geesten die eerlijker en deugdzamer zijn.

Nog eens — die geesten, die onwetend of onbeschaafd zijn en in zonde verblijven, kunnen van hetzelfde middel gebruik maken als de betere geesten.

Om dit onderwerp nader te belichten kunnen we de telegrafische verbinding tussen New-York en Boston als voorbeeld nemen.

Door dit middel zou een Profeet of Apostel de heilige woorden van waarheid kunnen verkondigen, maar door ditzelfde middel zouden ook woorden van waarheid met betrekking tot het wereldnieuws, handelstransacties, wetenschap, e.d. kunnen worden doorgegeven; maar natuurlijk ook alle soorten leugens, bedrog, misleiding, vervalsing, enz. in elke denkbare verscheidenheid. Dit slaat eveneens op de verbinding met de geestenwereld, indien we het feit of begrip van een dergelijke verbinding aanvaarden.

Als we echter aan de andere kant het begrip of feit ontkennen, dat er een geestelijke verbinding bestaat tussen de levenden en de doden, dan verloochenen we tegelijkertijd dezelfde bron, welke de oorsprong is van alle grote waarheden en beginselen, waarop zowel de Oude als de Nieuwe Kerk gegrondvest zijn.

Wie spraken tot Jezus en Zijn discipelen op de Heilige Berg? Mozes en Elias, vanuit de onzichtbare wereld.

Wie gebod de apostelen het Evangelie aan alle creaturen ter wereld te verkondigen? Hij, die de vallei des dood was gepasseerd, in het geestenrijk verbleef;

Hij die opgevaren was ver boven het gebied van de dood en ver buiten alle krachten en machten van de geestenwereld en was binnengegaan en gekroond in het Huis der Onsterfelijkheid.

Wie sprak met de geliefde discipel op het eiland Patmos en openbaarde de goddelijke waarheden vervat in het Boek der Openbaringen? Hij, die leefde en was heengegaan, door Zijn engel, die aan Johannes verklaarde — Zie, ik ben Uw mededienstknecht, en uwer broederen, der profeten, en dergenen, die de woorden dezes boeks bewaren.

Wie sprak met onze grote Profeet en openbaarde hem de oude geschiedenis van het westelijk halfronde en de verslagen van de vroegere doden? Moroni, die 1400 jaar te voren op aarde had geleefd. Wie verordeneerde Joseph de Profeet en zijn mededienstknecht tot het inleidende Priesterschap om te dopen tot vergeving van zonden? Johannes de Dooper, die onthoofd was!

Wie stelde onze eerste oprichters aan tot Apostels, tot sleutelhouders van het Koninkrijk van God in deze tijd van Herstelling? Petrus, Jacobus en Johannes vanuit de eeuwige wereld.

Wie onderwees hen in alle verborgenheden van het Koninkrijk en in alles met betrekking tot het Priesterschap, de wet, wijsbegeerte, heilige bouwkunde, verordeningen, verzegelen, zalven, doop voor de doden en de verborgenheden van de eerste, tweede en derde hemelen, welke te verheven zijn om over te spreken? Zij zijn engelen en geesten van de eeuwige wereld.

Wie openbaarde hem het plan van Verlossing en van Zaligma-

king van hen, die zonder kennis van het Evangelie gestorven waren? en de sleutelen en de voorbereiding die nodig waren voor een heilig en voortdurend onderhoud met Jezus Christus, en met de geesten van rechtvaardige mannen die volmaaktheid bereikt hebben, en de grote bijeenkomst en de Kerk van de eerst geborenen, in het Heilige der Heilige?

Zij die in het Rijk der doden zijn! Wederom — Hoe verwachten de Heiligen in het bezit te komen van de noodzakelijke gegevens voor de bedieningen tot zaligmaking en verheerlijking van hun vrienden, die gestorven zijn? Door hem, die de sleutelen houdt van de Orakelen van God en als middel dienen, waardoor de levenden van de doden kunnen horen.

Zullen wij dan het principe, de wetenschap of het feit loochenen, dat er een verbinding bestaat tussen de verschillende werelden? Neen, zeer zeker niet!

De kennis over het geestenrijk die we tegenwoordig bezitten werd door Joseph Smith in de moderne wereld ingevoerd. Het volk van de Verenigde Staten heeft hem tot het martelaarschap gedreven, heeft zijn volgelingen gedood, heeft hen van hun bezittingen beroofd en gevangen genomen en heeft hen verbannen naar verafgelegen bergen en woesternij, alleen maar, omdat er een verbindingsmiddel gevonden was met de onzichtbare wereld, waardoor de levenden van de doden konden horen. Doch niet zodra had het volk en de natie, zo schuldig van het vergieten van onschuldige bloed, de verbanning van de Heiligen vanuit hun mid-

den voltooid, of zij gingen dezelfde beginselen van spiritistische wetenschap aannemen, hoewel in een verdraaide vorm.

Schrijvers, redacteurs, uitgevers, staatslieden, wijsgeren, priesters en rechtsgeleerden, zowel als de minder geleerde mensen begonnen het beginsel van contact met de doden door visioenen, waarzeggerij, helderziendheid, kloppende en schrijvende mediums, enz., aan te hangen.

Deze spiritistische wetenschap betreffende het contact met de doden, eertijds tot stand gebracht door het werken, zwoegen, lijden en martelaarschap van haar moderne grondvesters en nu aangehangen door het grootste gedeelte van de wetenschappelijke wereld, vertoont een grotere en vollediger overwinning dan ooit in hetzelfde tijdsbestek door wat ooit is kunnen worden behaald.

Een kwart eeuw geleden kwamen een onbekende jongen en enige van zijn vrienden in de streek in het westen van de staat New-York voor het eerst in contact met de doden. Op het ogenblik wordt het eens zo verfoeide principe van alle kanten verdedigd en werkt ook de pers intensief mee om het idee te verspreiden. Hiermede is een zeer belangrijk punt bereikt, een overwinning behaald en een onnoemlijk aantal tegenstanders van één van de voornaamste en principiële waarheden van de Mormoonse Leer, n.l.: „Dat de levenden van de doden zullen horen“, verslagen. Maar niettegenstaande deze grote waarheid op bepaalde punten op geestelijk gebied over bedrog, onwetendheid en bijgeloof, moet er nog ontzettend veel werk verzet worden, voordat de zuivere,

onbezoedelde waarheid in volle glorie zal regeren, en leugen en bedrog hun laatste bolwerk hier op aarde zullen prijsgeven.

Nu we het feit van de verbinding met de geestenwereld, waardoor de levenden van de doden zullen horen, als vaststaand hebben aangenomen en het niet langer een twistpunt is tussen de verschillende partijen, laten we deze kwestie varen en vestigen nu de aandacht op de mogelijkheid om een onderscheid te maken tussen de geoorloofde en de ongeoorloofde middelen van verbinding, tussen de heilige en onreine mediums en de waarheden en leugens, welke op die manier worden verkondigd.

Hoewel de woorden van de Heilige Profeet genoemd in onze tekst het principe erkennen, dat de levenden van de doden zullen horen, houden zij toch een openlijke berisping en scherpe terechtwijzing in voor mensen die om raad gaan bij hen „bekend met geesten”, of bij „waarzeggers en duivelskunstenaars, die piepen en binnensmonds mompelen”, en zij herinneren er ons aan, dat een volk zijnen God moet vragen om voor de levenden van de doden te horen!

Wat is het middel dan, dat een volk te baat moet nemen om van zijn God zulk een belangrijke zegening, als het horen van de doden is, te verkrijgen? En hoe kunnen we het onderscheid erkennen tussen hen, die Hem zoeken en diegenen, die zeggen hetzelfde te doen, maar dit doen op ongeoorloofde wijze? In de aller-eerste plaats kan niemand God om zulk een groot voorrecht verzoeken, tenzij hij indirecte openbaring in deze tijd gelooft. Ten

tweede is het onmogelijk, dat God onze gebeden zal verhoren, als we in zonde blijven leven. Een waarachtige bekering en terugkeer van onze fouten is absoluut noodzakelijk, willen wij tot Hem om raad gaan.

Ten derde is Jezus Christus de enige naam ter wereld en tussenpersoon, waardoor wij ons tot onze God kunnen wenden.

Geen enkele bemiddelaar kan dus gerechtigd optreden, als hij niet gelooft in Jezus Christus of in moderne openbaring; ook niet als hij in zonden leeft, of uit eigen naam handelt in plaats van in de naam van Jezus Christus.

Bovendien heeft God een Heilig Priesterschap op de aarde en in de hemelen en ook in de geestenwereld gevestigd, welk Priesterschap naar de orde is en de Gelijkenis van Zijn Zoon; en heeft Hij aan dit Priesterschap de sleutelen toevertrouwd van heilige en Goddelijke openbaring, van verbinding of contact tussen engelen, geesten en mensen en tussen al de heilige sferen, machten en krachten van Zijn Regering in alle werelden.

En wederom: — God heeft bevolen, dat alle heilige aangelegenheden met betrekking tot de zaligmaking der doden en elk heilig contact en heilige verbinding met God, engelen en geesten alleen zullen worden openbaar gemaakt in het heiligdom van Zijn Tempel op deze aarde, wanneer deze voor dat doel is toebereid door Zijn Heiligen; en dat deze dingen alleen zullen worden ontvangen en bediend door hen, die hiervoor zijn aangesteld en die met macht zijn bekleed om de sleutelen te houden van de heilige Orakelen Gods.

Het was op deze wijze, dat de profeten Jesaja en Micha van den hemel getuigden, zeggende, dat in het laatste der dagen alle naties op zouden trekken naar het huis des Heren, om van Zijn woorden te horen en in Zijn wegen te wandelen; want vanuit Zion zal de wet voortkomen, enz.

Nu is het heel begrijpelijk, dat het volkomen onmogelijk zou zijn voor de volkeren van de laatste dagen om de wegen van God tot in volmaaktheid te leren kennen in enige andere plaats dan in de Heilige Tempel te midden der bergen. Want indien de orakelen en heiligste verordeningen en de sleutelen of de verborgenheden ergens anders verkregen konden worden, onverschillig waar, dan zouden de mensen zich nooit de moeite getroosten allen op te trekken naar dat éne huis in de bergen, om van Zijn woorden te horen en in Zijn wegen te wandelen.

Dientengevolge moet met zekerheid worden aangenomen en zulks in overeenstemming met alles wat aan de oude profeten is geopenbaard en in deze tijd is hernieuwd, dat alle verwekte magnetische verschijnselen, geestvervoeringen en visioenen van helderzienden, klopgeesten en schrijvende mediums, enz., afkomstig zijn uit onzuivere, onwaarachtige en goddeloze bronnen; en dat de heilige en uitverkoren vaten, die de sleutelen van het Priesterschap in deze wereld, in de geestenwereld of de wereld van opgestane wezens dragen, even ver af staan van deze onzuivere kanalen, goddeloze mediums of spiritistische verbindingen, als de hemelen hoger zijn dan de aarde, of de verborgen-

heden van de derde hemel, die te verheven zijn om over te spreken, verschillen van het bargoens van één of andere dwaze en onwetende secte, of de voorspellingen van onreine geesten, verdorven waarzeggers, tovenaars en kaartleggers.

Gij, Heiligen der Laatste Dagen! Gij, duizenden van de heirscharen van Israël. Gij zijt hier vandaag verzameld en hebt deze hoekstenen gelegd, opdat de levenden van de doden zullen horen en dat wij een Goddelijk heiligdom zouden bereiden waar „het volk zijn God kan vragen, en waar de levenden van de doden kunnen horen“; waar zij zullen vernemen, dat de hemel en aarde en de geestenwereld met elkander in gemeenschap zullen zijn, dat de koningen, edelen, presidenten, regeerders, rechters, priesters, raadgevers en senatoren, die samen de algemene vergadering van de Kerk van de Eerstgeborene in al deze verschillende sferen van het aardse en geestelijke bestaan uitmaken, zullen aanzitten in de grote Raad en een Congres of rechtzitting op de aarde zullen houden om plannen te beramen voor het omverwerpen van het „Mysterie van Ongerechtigheid“, de tronen van tirannen, de heiligdommen van priestersgilden en bijgeloof en de overheersing van onwetendheid, zonde en dood.

Heiligen! Deze overwinning zal worden behaald en Jezus Christus en Zijn Heiligen zullen alle opstandige machten omverwerpen en het bezit verkrijgen van het algehele Rijk in hemel en op aarde, even zeker als er ooit onschuldige bloed heeft gevloeid op de Berg Calvary, of het zegel

was verbroken van de deur die toegang gaf tot de grafombe van de Zoon van God.

Het werk van deze dag, het leggen van deze hoekstenen voor een tempel te midden der bergen, brengt ons weer een stap verder in het vervullen van de noodzakelijke voorbereidingen voor deze machtige omwentelingen.

Laat Zion deze Tempel voltooien, laat hij gewijd zijn aan en aangenomen worden door de Almachtige God, laat hij geheiligd blijven in overeenkomst met de wetten van het Heilige Priesterschap; dan zal er voor Zion altijd een man zijn, die de Orakelen van God kan ontvangen, de bedieningen in Zijn heiligdom kan uitvoeren en die de sleutelen van Zijn Regering op de aarde kan bevestigen.

Wanneer de Heiligen deze dingen voltooien, steeds de geboden van Christus onderhouden en de raadgevingen van Zijn dienaren opvolgen, dan zullen de Koninkrijken der aarde nooit en te nimmer over hen zegevieren.

Maar denkt er aan, O, Gij Heiligen van de Allerhoogste, denkt er aan, dat de vijand op de loer ligt. Die oude slang en zijn engelen, die deze wereld hier voor zovele eeuwen heeft geregeerd, zal niet zonder enigen tegenstand of strijd toelaten, dat het Koninkrijk, de Regering en het heiligdom van onze God hier op onze planeet wederom opgericht wordt; een Koninkrijk dat nimmer vernietigd of onderworpen zal worden, maar dat zal regeren tot elke vierkante meter van zijn uitgestrekt domein heroverd zal zijn door zijn rechtmatige eigenaars. Neen! Vanaf het moment, dat de grond hier werd opengebroken voor de bouw van deze Tempel, hebben de volgelingen van Satan geraasd en getierd, en hij zal zijn dienstknechten blijven ophitsen om alles wat goed is te bestrijden. Maar indien wij getrouw blijven is aan ons de overwinning, in den naam van Jezus Christus, Amen.

A. O.

OVER HONDERD JAAR is toch alles voorbij

door Richard L. Evans

Vaak horen we, hoe iemand zich van iets, schijnbaar onoverkomelijks, afmaakt met de woorden: „Over honderd jaar is alles voorbij”.

Ongetwijfeld is dit de redenering

van diegenen die nooit iets onaangenaams onder de ogen willen zien, en er altijd voor uit de weg gaan.

Zou het niet goed zijn om ons eens in ernst af te vragen: „Is

dan over honderd jaar werkelijk alles voorbij?”

Of hoe zou het over honderd, over vijftig of over tien jaar zijn? Veel zou er in ons leven anders uit zien, als we alles wat we doen of zeggen, lezen en denken, ja als we het doel wat we ons voor ogen zetten, vanuit het gezichtspunt der eeuwigheid kunnen bezien.

We verspillen o zo graag onze tijd en kracht aan dingen die volgend jaar, ja, misschien reeds morgen geheel onbelangrijk zijn. We streven vaak voor een schijnbaar aantrekkelijk doel en als we dat eindelijk bereikt hebben, bemerken we tot onze schrik, dat het onze inspanning niet waard was.

We zijn jaloers op de dingen die onze buurman bezit — of die wij geloven dat hij bezit — we tasten diep in onze zak en betalen een hoge prijs alleen om die dingen ook te bezitten, om dan, als we het een tijdje hebben tot de ontdekking te komen, dat het eigenlijk niets waard is.

Daarom is het goed om ons af te vragen: „Waar zullen we over honderd jaar zijn?”

Met zekerheid kan niemand dat natuurlijk zeggen.

Hoe dacht Goethe erover?

„Und keine Zeit und keine Macht zerstückt die geprägte Form, die ewig lebend sich entwickelt.“ Bedoelt hij daar niet mee: Ook over honderd jaar zullen we altijd nog dezelfde persoonlijkheid zijn, zullen we altijd nog onze eigen gedachten denken?

Ook over honderd jaar zullen we onszelf net zo min kunnen ontvluchten als vandaag!

Daarom zou het goed zijn, als we ons niet op de tijd verlaten om ons van onszelf te bevrijden.

Over honderd jaar zullen de beslissingen, die we vandaag nemen, niets van hun belangrijkheid verloren hebben. Alle in de grond van de zin waardeloze dingen waarom we nu vaak zo veel geven, het lege gesprek wat we dagelijks maar al te graag voeren of andere dingen waarvoor velen zich verkopen, zullen we dan als volkomen waardeloos leren kennen.

We zullen vaststellen, dat veel dat we zo erg gewichtig vonden, geheel geen waarde had en dat iets anders, waarvoor we zelfs helemaal geen aandacht hadden, van grote betekenis was.

Maar veel van hetgeen ons leven vandaag verontrust en onze gedachten verwacht, zal ons niet meer in de weg staan; als we ons meer in de weg staan als we ons best doen, om naar de waarheid te streven. Als we leren iedere dag bewust te leven en altijd naar het juiste doel streven, zal de toekomst ons leren, dat de tijd het kaf van het koren scheidt; dat ze vele vragen beantwoordt, vele wonden heelt, veel kommer stilt en veel van onze kleine noden doet verdwijnen.

Het is de tijd die aan vele dingen, die we vandaag nog verkeerd bezien, hun werkelijke waarde zal geven; vergankelijk of onvergankelijk!

Want God zal ieder werk in het gericht brengen, met al wat verborgen is, hetzij goed of hetzij kwaad. (Prediker 12 : 14).

ORDE EN EERBIED

door J. P. Lillywhite, President der Nederlandse Zending.

Eerbied is de sleutel voor ernstige en ware godsdienst. Zonder eerbied is godsdienst slechts uiterlijk vertoon. Om God te aanbidden, Hem te eren en respecteren voor Zijn liefde en hetgeen Hij geheiligd heeft, moet men dat door werkelijke eerbied tonen. De toewijding en de goddelijke eer waarmee de mens God vereert, vormt één van de grootste genoegens die de mens kan ondervinden. De waarlijk eerbiedige ziel voelt dat hij voortdurend in de tegenwoordigheid van God is.

* * *

Carlyle zeide eens: „Eerbied is het hoogste punt van menselijk gevoelen.” Zulk een sfeer behoort de normale mens tot de hoogste morale en geestelijke inspanning en houding aan te sporen. De eerbied te tonen aan het Priesterschap in het Huis des Heren en het eerbiedigen van de wetten van het land in onze gezinnen zal een onmisbare hulp zijn om dit waardevolle doel te verwezenlijken.

* * *

Onze kerken zijn plaatsen om God te dienen in een sfeer van orde en eerbied. Deze sfeer behoort te allen tijde in onze plaatsen aanwezig te zijn waar God gediend wordt; zodat we de geest van onze Hemelse Vader in die mate kunnen voelen, dat wij betere mannen en vrouwen, of jongens en meisjes

willen zijn. Het is bijna onmogelijk God te dienen dan in een sfeer van orde en eerbied. Ook is het onmogelijk voor leraars of lerarissen te onderwijzen, of voor leerlingen van het evangelie te leren, in een omgeving van wanorde.

* * *

Jammer genoeg gebeurt het dat oneerbiedigheid en wanorde soms in onze vergaderplaatsen en klassen voorkomt. Deze verstoringen ontnemen hen, die komen om God te dienen, de kostbare ondervindingen waarvoor zij zijn gekomen en waar zij recht op hebben.

* * *

Het Huis des Heren is God's Heiligdom en is ingezegend om Hem daar te dienen. Daar zend men zijn geboden op en wederkerig zal God Zijn goddelijke goedkeuring openbaren, door de zachte invloed van Zijn geest op de aanwezigen uit te storten. Precies zoals men eerbiedig naar God opziet moet men zich gedragen in het Huis dat Hem is toegewijd.

Wij vragen aan al degenen, die de leiding in de organisaties of in de klassen hebben, dat zij er op aandringen eerbied en orde in onze gebouwen te handhaven, die toegewijd zijn voor de dienst des Heren; en dat niemand toegestaan wordt de autoriteit van hen die geroepen zijn in het heilige werk van de Kerk te dienen, te veronachtzamen of te overschrijden.

Eerbiedige aandacht moet gevestigd worden op heilige dingen, anders kunnen we de geest en de zegeningen van onze Hemelse Vader niet verwachten.

* * *

Uw Kerk kan iets voor u doen. En u kunt iets voor uw Kerk doen.

* * *

Laat ons allen voornemen een handje te helpen in het verbeteren van de tegenwoordige toestanden. Laten de volwassenen het juiste voorbeeld geven; laten de ouders hun kinderen vermanen en laten hen, die onderwijzen en andere

leiders, door een deugdzaam en gebedsvol voorbereiden in hun roeping, een heilzame eerbied afdwingen voor hetgeen dat heilig is. Onze oudere leden behoren een voorbeeld te zijn voor de jongere, door Gods Huis binnen te gaan met een geest van eerbied. Vele leden beschouwen het als een plaats waar men vrienden bezoekt. Indien we er een hartelijke geest van vriendschap willen hebben, behoort deze ook een geest van eerbied te zijn. Luid lachen of spreken in de Kerk vóór of ná de vergadering is oneerbiedig en verstoort de ware geest van godsdienst.

Een Mormoonse soldaat

vertelt ons zijn ondervindingen
in de strijd.

De volgende wederwaardigheid is overgenomen uit een brief, geschreven door sergeant Wallace W. Ames, een Mormoonse jongeman, die zich met het medische corps van het achtste cavalerie regiment ergens in Korea bevindt. Herhaaldelijk heeft hij andere leden der Kerk opgezocht en heeft getracht diensten te houden met de weinige soldaten die hij kon vinden. Een deel van zijn brief luidt als volgt:

Mag ik, zonder schijn van grootspraak, van een ondervinding vertellen die ik een paar maanden geleden had. De cavalerie was bezig in een omgeving te opereren die bekend stond als

de „Kegel Baan”. Ons bataljon, waaronder ik als geneeskundige hulp diende, had veel van het vijandelijk geschut te verduren gehad, maar was toch in staat geweest zijn terrein te behouden en op sommige plaatsen zelfs een terreinwinst te boeken. Op deze dag werd er besloten dat onze hulppost over een afstand van veertig mijl opgeschoven zou worden, zodat we aan de andere zijde van een gebergte een positie konden innemen, vanwaar we gemakkelijker beschikbaar waren voor onze mannen wanneer zij weer tegen de vijand zouden oprukken.

Terwijl we op weg waren vroeg iemand waar de vijand zich be-

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd.

Redactie adres: LAAN VAN POOT 292, DEN HAAG.

TINK-TINKY en de bonte kraai.

(Een oud volksverhaal van de Zuid-Afrikaansche vlakte).

DOOR MARTHA MC. MILLAN.

*

Zoals iedereen wel weet kunnen zwarte kraaien praten, maar bonte kraaien kunnen dat niet. En toch konden vele, vele jaren geleden de bonte kraaien net zo goed spreken als hun zwarte broeders. Dit verhaal zal jullie vertellen, hoe de bonte kraai zijn spraakvermogen verloor.

Eeuwen geleden, toen de Zuid-Afrikaanse grasvlakten en oerwouden nog bewoond waren door dieren van elke soort en afmeting, besloten de vogels, dat zij een Vogelkoning zouden kiezen. En dus hielden zij een grote vergadering in een prachtig veld, waar het gras heel hoog stond.

De pauw was de eerste die het woord nam. „De mensen hebben koningen en de andere dieren hebben de Leeuw als hun koning gekozen. Wij behoren ook een koning te hebben. Maar wie zal dat zijn?

De papagaai riep met luide stem: „De Struisvogel moet de koning zijn, want hij is de grootste vogel in ons hele koninkrijk”.

Maar iemand protesteerde „O nee, niet de Struisvogel. Hij kan niet vliegen. En onze Vogelkoning moet kunnen vliegen”.

Toen sprak de Spreeuw: „De Adelaar moet onze koning zijn. Hij is de sterkste vogel in het land”.

„Nee, nee”, riep een ander. „De Adelaar is te kaal en te lelijk om een koning te zijn. Wij moeten een mooie koning hebben”.

„Laat ons dan de Gier kiezen”, riep weer een ander. „De Gier kan het hoogste vliegen van alle vogels in Afrika.

„Och nee, doe toch niet zo dwaas. De Gier zou een vreselijke koning zijn. Hij ruikt verschrikkelijk en de dingen, die hij eet zijn helemaal verkeerd”.

„Wat denken jullie van de Uil”, stelde de Woudeend voor. „Hij heeft van die grote scherpe ogen”.

De Bonte Kraai snoof hardop. „O nee! De Uil is bang voor het daglicht en gaat alleen maar 's nachts uit.”

En zo praatten zij maar over en weer; dat wil zeggen allemaal, behalve Tink-Tinky, die zo klein was, dat toch niemand naar hem zou

hebben geluisterd, ook al zou hij wat hebben gezegd. En zij konden maar niet besluiten wie zij tot koning zouden kiezen.

Ten slotte riep de Bonte Kraai boven het rumoer van de stemmen uit: „Laten we een wedstrijd houden. De vogel die het hoogste vliegt, zal onze Koning zijn”.

„Ja, ja, dat zullen we doen”.

En ze gingen allemaal op een rij staan en toen het Winterkoninkje een teken gaf vlogen zij allemaal de lucht in, hetgeen een groot lawaai en veel wind veroorzaakte.

Zij gingen al hoger en hoger, tot sommigen van hen vermoeid werden en weer teruggingen naar de aarde.

De grote Gier bleef drie volle dagen omhoog vliegen en riep toen naar de vogels, die ver beneden hem waren: „Ik ben het hoogste, ik ben de Koning der Vogels”.

„Piep, piep”, tjilpte iets boven hem in de lucht.

De Gier keek omhoog. Hij werd vreselijk boos. Boven hem zweefde Tink-Tinky, het kleinste vogeltje van Zuid-Afrika. Hoewel hij erg klein was, was Tink-Tinky toch pienter (slim). Hij had zich verstopt onder de grote vleugel van de Gier en de Gier had er niet eens iets van gemerkt!

„Piep, piep”, tjilpte Tink-Tinky. „Ik ben de Koning der Vogels”.

De Gier was heel erg boos. „Ik zal Tink-Tinky wel leren”, en weer vloog hij heel hoog in de lucht, zó hoog, dat hij niet ver van de zon af was. Maar weer was Tink-Tinky hoger. Nog twee keren probeerde de Gier het, maar tevergeefs, steeds was Tink-Tinky hoger dan hij.

Ten slotte vloog de Gier, die vreselijk kwaad was geworden, terug naar de aarde. Hij vertelde de vogels van de poets die Tink-Tinky hem gebakken had. „Hier zul je voor sterven”, besloten de vogels. Dodelijk verschrikt kroop Tink-Tinky in het holletje van een veldmuis en dat holletje was zo klein, dat geen één vogel er in kon. Bevend van angst hoorde hij een vogel zeggen: „Uil heeft de grootste ogen en kan het beste zien. Laat hem hier op wacht staan en wanneer Tink-Tinky er uit komt dan kan de Uil hem te pakken nemen en hem opslokken.”

En dus stond de Uil op wacht bij het holletje terwijl de andere vogels naar huis gingen om te slapen. De nacht ging voorbij. De dageraad kwam en de zon werd warmer. De Uil begon te knikkebollen. Spoedig was hij vast in slaap, hoewel hij nog steeds recht op stond. Tink-Tinky keek naar buiten. „Piep, piep”. Toen hij zag dat de Uil stevig sliep, kroop hij uit het holletje en z-z-z-z-t, weg was hij, naar de hoogste tak van een boom vlakbij.

Spoedig verschenen de andere vogels met vooraan de Bonte Kraai. „Uil, is Tink-Tinky nog steeds in het holletje van de veldmuis?”

Tink-Tinky tjilpte vanuit de top van de boom „Piep, piep”.

De Bonte Kraai keek omhoog. Toen hij Tink-Tinky zag, die veilig op de hoogste tak van de boom zat, zei hij vol afkeer: „Wel, dat gaat mijn verstand te boven. Te bedenken, dat zo'n heel klein vogeltje als Tink-Tinky nog slimmer is dan zo'n grote wijze vogel als de Uil.

Daar kan ik werkelijk niet bij. Ik wil geen woord meer zeggen.
En sinds die tijd, tot vandaag toe, heeft de Bonte Kraai geen enkel woord meer gesproken. Neen, niet één!

DE BOERENJONGEN, die de havens van de wereld verlichtte.

Vuurtorens zijn altijd van het grootste belang geweest voor het aangeven van de gevaarlijke plaatsen in de vaarwateren van de wereld. Op 7 Augustus 1789, dus ongeveer 160 jaar geleden, heeft de Amerikaanse Regering alle zaken met betrekking tot deze vuurtorens officieel gewettigd.

De vuurtorens van die dagen waren niet hetzelfde als wij ze tegenwoordig hebben. Deze vroegere torens brandden op traan, vet en later op petroleum en zij vereisten natuurlijk voortdurende aandacht.

Er waren diverse gevaarlijke plaatsen, die niet waren aangegeven. Ditzelfde kon gezegd worden van alle rotsachtige plaatsen over de gehele wereld. De Zweedse kust is buitengewoon rotsachtig en op vele plaatsen gevaarlijk. De Zweedse Regering had al het mogelijke gedaan om voor behoorlijke vuurtorens en waarschuwingslichten te zorgen. Er waren mannen aangesteld, die voortdurend in de vuurtorens aanwezig waren. In vele gevallen moest hun op gezette tijden voedsel en proviand worden gebracht. Over deze hele toestand maakte een jonge Zweedse uitvinder, Gustaf Dalen genaamd, zich nogal zorgen; hij deed verschillende proefnemingen en vond ten slotte

een automatische baken uit, die de Regering een besparing van 90 % aan brandstof opleverde. Maar deze baken werkten dag en nacht. Dalen nam opnieuw proeven en kwam toen tot een uitvinding, die hij de naam gaf van „zonneklep”. Deze klep bestond uit drie hel glanzende metalen staven en één zwarte. Gedurende de dag absorbeerde de zwarte staaf meer hitte dan de witte en door deze ongelijkmatige uitzetting ging de klep overdag dicht. Zodra de zon echter was ondergegaan, kregen alle staven hun oorspronkelijke afmetingen terug en ging de klep weer open en gaf de baken of vuurtoren zijn licht. Toen deze uitvinding nog nauwkeuriger was uitgewerkt was het mogelijk bakens een jaar te laten branden, zonder dat er verder op gelet behoefde te worden. Toch was Dalen nog niet tevreden. Het acetyleen-gas dat werd gebruikt, was in hoge mate explosief en er waren al enige ongelukken gebeurd. Uiteindelijk vermengde hij asbest met een bepaald soort aarde, waardoor hij een poreuse massa verkreeg, die het gas zo gelijkmatig doorliet, dat het niet kon ontploffen.

Deze uitvinding van Dalen werd spoedig in andere landen bekend en hij was erg trots, toen hij de aanbieding voor een contract

ontving voor de verlichting van het Panamakanaal.

De Amerikaanse Licht House Service gebruikt alleen al 5000 van Dalen's bakens.

Gustaf Dalen werd geboren op een boerderij in Zweden in het jaar 1869, en zoals ook met vele Amerikaanse jongens het geval is, die op een boerderij zijn geboren, gaf hij niet veel om het boerenbedrijf. En evenals vele anderen deed hij alles wat hij kon om zijn werk wat plezieriger te maken.

Eén van de werkjes, die hij moest verrichten was het doppen van de bonenvoorraad voor de winter. Om zijn werk wat te verlichten construeerde hij een machine om deze bonen te dorsen. Deze werd vastgemaakt aan een oud spinnewiel.

Hij was nog niet eens 20 jaar, toen hij een instrument uitvond, waarmee melk gekeurd kon worden. Hiermede ging hij naar het De Laval Laboratorium, maar daar bleek, dat ze een dergelijke uitvinding al gepatenteerd hadden. Hij vroeg om een baantje in het laboratorium, maar kreeg de raad nog enige jaren terug te gaan naar school om zijn onderwijs daar te voltooien.

Omdat al zijn broers van de boerderij weggetrokken waren, vond Gustaf, dat het zijn plicht was om bij zijn ouders te blijven en hen te helpen. Hij vergrootte zijn kennis door zelfstudie en in 1892 was hij in staat een polytechnische school in Goteborg te gaan bezoeken, welke hij in 1896 verliet met de titel van civiel ingenieur.

In 1912 liep Dalen vreselijke brandwonden op en verloor hij zijn gezichtsvermogen toen hij proefnemingen deed met een

nieuwe uitvinding. Het kostte hem bijna zijn leven. Juist in dien tijd werd hem de Nobelprijs voor natuurkunde toegekend „voor de ontdekking van de automatische regelaar — voor de verlichting van vuurtorens en lichtboeien”. Toen hij echter weer hersteld was van zijn brandwonden besloot hij te trachten het beste van zijn leven te maken, wat hij kon. Als president van zijn maatschappij nam hij zijn wetenschappelijke arbeid weer ter hand. Onder zijn toezicht werden verbeteringen aangebracht aan „oogkleppen” en „markeurs”, welke er veel toe bijdroegen het nachtvliegen uitvoerbaar te maken.

Dalen vond ook een kachel uit, die met slechts 4 k.g. kolen als brandstof gedurende 24 uur op kooktemperatuur bleef. Een fabriek in de Verenigde Staten vervaardigt deze kachels en de Amerikaanse Kustwacht koopt alles wat ze fabriceren. Zij worden in afgelegen nederzettingen gebruikt.

Dalen interesseerde zich ook voor de politiek en werd een staatsman. De regering had zo'n achting voor zijn persoonlijkheid, dat zij voor verschillende problemen zijn raad inwon.

Hij vervulde verschillende staatsambten en was altijd vrolijk en opgeruimd en als hij geen donkere bril had gedragen zou niemand ooit geweten hebben, dat hij niet kon zien.

Toen Gustaf Dalen in 1937 stierf, minderde ieder buitenlands en Zweeds schip, dat zijn huis aan de haven voorbijvoer, vaart en streek zijn vlag ter ere van de boerenjonge, die de havens van de wereld had verlicht en „wegwijzers op de zee” had uitgezet.

A. O.

vond. Majoor Blanks wees naar een grote berg voor ons uit en zei: „Zij zitten daar boven op die spits en kunnen de vullingen in onze tanden tellen.”

De hemel was zwart en bedekt met regenwolken toen ik mijn plaats voor de wacht innam kort nadat we onze hulppost ingericht hadden in een verlaten Koreaanse hut.

De vijand vecht 't liefst op regenachtige nachten en deze nacht vertoonde alle kenmerken van een der slechtste die we meegemaakt hadden. We hadden drie jeeps, waarmee we niet meer dan vier gewonden tegelijk op konden halen en het dichtst bijzijnde punt van evacuatie was op vijf en twintig mijl verder; waarvan de eerste vijf mijl een kronkelend rivierbed was.

Ik kan niets bedenken om het gevoel van neerslachtigheid weer te geven dat over mij kwam als het beeld van gewonde mannen mij voor de ogen kwamen, die zwaar bloedden en moesten wachten op een gunstige gelegenheid om naar een veilige plaats vervoerd te kunnen worden waar hun wonden een zorgvuldige behandeling konden ondergaan, terwijl de vijand ons omringde en elke seconde dichterbij kwam met de medewerking van het weer in zijn voordeel.

Terwijl ik over deze toestand dacht, kwam ik tot één besluit, n.l. het gebed. Met de woorden van Adam vroeg ik de Vader „de woorden van mijn mond te verhoren”. Na de ongunstige toestand beschreven te hebben, vroeg ik Hem met ons te wezen, en het Priesterschap te eren dat Hij mij gegeven had onder de handen van broeder Creed Hay-

mond.

Ik herhaalde de wijze waarop Hij het dringend verzoek van Eliah verhoorde en de regen in de hemel verzegelde, zodat er in geen drie jaar regen kwam, zo smeekte ik Hem de wolken van de hemel te verwijderen zodat de sterren en de maan hun licht konden verspreiden en onze soldaten in staat konden zijn de vijand te zien en niet door hem overrompeld te worden. Indien Hij slechts mijn zonden en zwakheden wilde vergeven ten behoeve van die mannen voor wier leven ik die nacht vreesde!

Ik geloofde in alles dat ik van het Evangelie geleerd had sedert 1947 en had geen twijfel aan de macht van het Priesterschap indien God het zo wilde. Dus vroeg ik deze zegen „door de kracht en autoriteit van het Heilige Priesterschap en in de naam van Jezus Christus.”

Binnen tien minuten kwam mijn vriend bij me om samen de wacht te staan. Direct nadat hij kwam zei hij: „Heb je opgemerkt hoe vlug de wolken in eens zich verwijderen? Ik heb de sterren nog nooit zo schitterend zien schijnen. Indien ik een godsdienstig man was zou ik zeggen dat dit één van die wonderen is waarvan men wel spreekt.

Hoe kan je een beschrijving geven van de diepe nederige gevoelens en van dankbaarheid die op zo'n moment tot je komen? Het is nodeloos te zeggen dat onze verliezen zeer gering waren die nacht en de volgende dagen nam de slag een andere wending, zodat de cavalerie-divisie in staat was verder naar 't Noorden te trekken.

DE DRANK

en het woord van wijsheid.

* * * * *

(Een dringende
boodschap van het
Eerste President-
schap aan alle
leden der Kerk.)

DE WERELD wordt ten dode toe geplaagd met zware en pijnlijke kwellingen, ten gevolge van de vreselijke zonden waarin de wereld zich geeft.

De drankduivel heerst over de aarde oppermachtig, in het bijzonder, naar het schijnt in Amerika. Wanneer een mens dronken is van sterke drank, heeft hij zijn verstand verloren; zijn overleg, zijn oordeel en inzicht zijn verdwenen; hij gaat zijn ondergang tegemoet.

* * *

De drank brengt de wreedheid in het gezin, hij gaat hand in hand met armoede, zijn metgezellen zijn ziekte en ellende, hij verjaagt de kuisheid; hij kent eerlijkheid noch edelmoedigheid; de waarheid is hem volkomen vreemd, hij onderdrukt de stem van het geweten, hij is de lijfwacht van het kwade, hij is een vloek van allen, die met hem in aanraking komen.

De drank heeft meer leed en ellende gebracht, meer harten gebroken, meer gezinnen ten gronde gericht, meer misdaden begaan, meer doodkisten gevuld dan alle oorlogen, die de wereld te verduren heeft gehad. Daarom danken wij de getrouwe Heiligen voor het leven van het Woord van Wijsheid, voor hun onthouding

van sterke drank. De Heer verheugt zich over u. Gij zijt een krachtig bolwerk geweest voor dit volk en voor de wereld. Gij hebt een invloed ten goede uitgeoefend. De Heer zal uw goede werken niet vergeten, wanneer gij voor Hem staat om geoordeeld te worden. Hij heeft u gezegend en zal voortgaan u de zegeningen te schenken, welke Hij aan alle belofde, die deze goddelijke gezondheids-wet gehoorzamen. Wij smeken de genade des Heren voor u af, opdat gij sterk van geest moogt blijven, verleiding moogt weerstaan en voort moogt gaan de jeugd van Zion door woord en daad tot voorbeeld te strekken. De vloek van de drank is echter zo groot, dat wij niet onschuldig zullen worden gehouden, indien wij niet alle in dit opzicht overtredende Heiligen vermanen de drank te mijden en deze voor altijd uit hun leven te bannen.

God heeft in deze tijd tegen de drank gewaarschuwd en deze Kerk, des Heren eigen Kerk, een bepaalde openbaring dienaangaande gegeven, als een „Woord van Wijsheid door openbaring —

* * *

„Inzoverre iemand onder u wijn of sterke drank drinkt, zie, dat is niet goed en niet behagelijk in de ogen uws Vaders —...

Wederom, sterke drank is niet voor de buik, maar voor het wasen van het lichaam (Lev. 89 : 4 —7).

Hier spreekt goddelijke wijsheid uit. Het is God's gezondheidswet en een ieder van ons is verplicht deze te eerbiedigen. Wij kunnen zijne werking niet ontgaan, want deze is op eeuwige waarheid gegrondvest. De mensen kunnen het met dit Woord des Heren eens zijn of oneens; het doet aan de wet niets toe of af. Wij kunnen Zijn woord niet overtreffen; hetzij voor iedere Heilige der Laatste Dagen genoeg gewillig te zijn in te trachten zich aan de goddelijke leiding te onderwerpen.

* * *

Meer dan een halve eeuw lang heeft het Eerste Presidentschap bij elke gepaste gelegenheid de Heiligen aan hun plicht „*Het Woord van Wijsheid*” te houden, herinnerd. Hun werd dan verteld wat het voor hun gezondheid betekent, waarbij tevens de woorden des Heren ten aanzien daarvan werden aangehaald. Zij werden gewezen op de schatten van kennis, zelfs verborgen kennis, welke allen, die de wet gehoorzaamden, zouden verwerven. Hier werd getoond, steeds meer, wat het in financieel opzicht betekent voor ons volk en voor een gehele natie. De President der Kerk heeft ons gezegd, wat het betekent het leven te eindigen in smart, ellende, ziekte en misdaad. Doch zijn vermaningen zijn niet door allen ter harte genomen.

Nu herhalen wij, als Eerste Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, plechtig al deze vermaningen. Opnieuw smeken wij u gehoorzaam te zijn aan

God's gezondheidswet, die door God zelf werd gegeven.

Wij herhalen hier alle te voren gegeven aanwijzingen: Wij vragen elk lid, dat een ambt in enige Kerkorganisatie bekleedt, van nu af aan, stipt het Woord van Wijsheid te leven. Indien een van u zich daartoe te zwak gevoelt, laat hem dan zijn plaats afstaan aan een, die het wel kan, want er zijn vele Heiligen der Laatste Dagen die gewillig zijn de geboden te gehoorzamen en in staat zijn het werk des Heren voort te stuwen. Wij vragen alle presiderende Kerkambtenaren in dit opzicht orde op hun zaken te stellen. God zal ons anders niet voorspoedig doen zijn in ons dienstbetoon aan Hem; dan zullen wij eens schuldig voor Hem staan, omdat wij Zijn kudde niet tot een goed en waardig voorbeeld zijn geweest. Voorts doen wij op al deze ambtenaren een beroep om de wet der tienden en de wet der striktste kuisheid te leven en de geboden des Heren te volbrengen.

Opdat in deze treurige tijd, ieder van ons in zijn eigen plaats de grote lichamelijke zegeningen van een goed geleid leven moge genieten, roepen wij alle goede Heiligen der Laatste Dagen, met of zonder ambt, toe deze gezondheidswet te gehoorzamen, de drank geheel te mijden, geen tabak te gebruiken, die maar al te vaak tot drinken voert, zich van thee, koffie en andere schadelijke bedwelmende middelen te onthouden. Kortom: het Woord van Wijsheid tot uw richtsnoer te nemen. Wij verzoeken de Heiligen ernstig met deze Wet niet langer te spelen, doch zo te leven, dat wij op de gegeven beloften aanspraak kunnen maken.

* * *

En u, ouders op wier schouders de van God gegeven verantwoordelijkheid rust reïne, eeuwige geesten door de eerste jaren van hun aards bestaan te leiden, vermanen wij ernstig uw heilige plicht getrouw te vervullen, uw kinderen deze gezondheidswet te leren, zowel door voorbeeld als door woord. De Heer zal ons zeker niet onschuldig houden, indien wij ook maar in enig opzicht nalatig zijn in het bewaken, beschermen en leiden van deze onschuldige en kostbare zielen op hun weg tot volmaking.

Ouders, het is nu geen tijd voor slappe pogingen en halve maatregelen, maar om voort te gaan in krachtig, rechtvaardig en biddend streven en onze kinderen te leiden langs de paden van ernst en kuisheid.

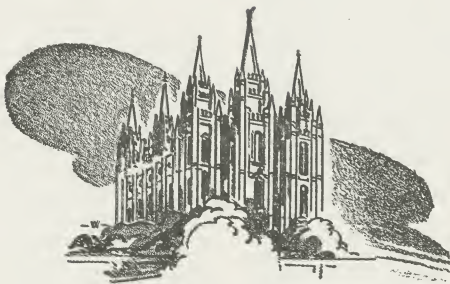
Groot zij de zegeningen, beloofd aan diegenen, die deze wet gehoorzamen:

En alle heiligen die deze woorden zullen ter harte nemen en betrachten alsook de geboden gehoorzamen, zullen ontvangen: gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen,

En zullen bekomen wijsheid en een uitgebreide kennis, ja ook verborgen schatten;

En zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet uitgeput worden;

En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting hen zal voorbij-gaan gelijk de kinderen Israëls, en hen niet zal slaan. Amen.

Wij geloven in dezelfde organisatie, welke in de vroegere kerk bestond, n.l. apostelen, profeten, herders, leraars, evangelisten, enz.

Art. 7

MORMONISME

en KANKERBESTRIJDING

Wij geloven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuis, welwillend, deugdzaam en alle mensen goed te moeten doen. Wij mogen waarlijk zeggen, dat wij de vermaning van Paulus volgen: Wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben vele dingen doorstaan en hopen in staat te zijn alle dingen te doorstaan. Indien er iets deugdelijk, lieflijk of goed of prijzenswaardig is, zo streven wij daarnaar.
13e Artikel des Geloofs.

In het jaar 1833 werd een openbaring gegeven door Joseph den Ziener te Kirtland Ohio. Met deze openbaring, die wij thans kennen als het Woord van Wijsheid, werd de Kerk verrijkt met een bron van kennis waarvan wij de waarde nimmer kunnen overschatten. In de 118 jaren, die sindsdien verstreken zijn, hebben duizenden en nog eens duizenden hun getuigenis kunnen geven van de heilzame werking van dit Goddelijk woord. Deze werking beperkte zich niet tot de lichamelijke gezondheid, maar deed zijn Hemelse invloed ook in zeer sterke mate gelden op het geestelijk leven van hen, die bereid waren dit woord van wijsheid te onderhouden, zoals de geijkte term luidt.

Waarlijk de belofte gegeven in het negentiende vers van afdeling 89 der Leer en Verbonden wordt nog elke dag op wonderbaarlijke wijze vervuld, n.l.:

„En zullen bekomen wijsheid en een uitgebreide kennis, ja ook verborgen schatten”.

Dit grote geschenk, waarvoor wij

de Here nimmer genoeg kunnen danken, werd zoals gezegd, reeds meer dan honderd jaar geleden gegeven. En met deze kennis was de Kerk de wetenschap reeds ettelijke jaren voor. Hoe kan dit ook anders? Onze kennis komt rechtstreeks van Hem, die de bron is van alle kennis en wijsheid, ver uitgaande boven het menselijke verstand. De Here voorzag echter de listen en boze neigingen van het mensdom en gaf reeds in 1833 de waarschuwing, die wij vinden opgetekend in het vierde vers:

„Ziet, voorwaar, aldus zegt de Here tot U, tengevolge van de boosheden en bedoelingen welke zijn en zullen bestaan in de harten van samenspannende mensen in de laatste dagen; Ik heb U gewaarschuwd, en waarschuw U tevoren, door U dit woord van wijsheid door openbaring te geven.”

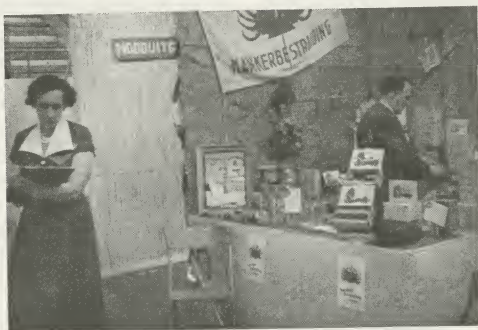
De Here waarschuwt ons tevoren en zeker niet zonder gegronde reden!

In de laatste tijd heeft men ontzettend veel propaganda gemaakt

voor steun aan het fonds voor de kankerbestrijding. Een groots opgezette campagne heeft het fantastische bedrag van bijna 3 miljoen gulden opgeleverd, een prestatie, waartoe velen het Nederlandse volk, dat reeds zulk een zware belastingdruk te dragen heeft, niet in staat hadden geacht. En nu rijst de vraag natuurlijk hoe zal men deze gevreesde ziekte nu metterdaad bestrijden? Een vast omlijnd plan blijkt nog niet te bestaan, ja erger, bij de actie voor inzameling bleek mij, dat men reeds op de

aan de man bracht? Nog wel met een raadwedstrijd eraan verbonden. Op bijgaande foto, die ik ter plaatse nam, ziet U de bewuste stand. De dame ervoor noteert de namen van hen, die willen raden hoe zwaar de zwaarste sigaar wel weegt!

Krachtens ons dertiende geloofsartikel verlenen wij onze medewerking aan elk prijzenswaardig werk. Doch hier zien wij hoe onwetende mensen aan de ene kant iets trachten op te bouwen, wat zij aan de andere kant weer even snel afbreken. De Here gaf zijn

verkeerde weg was. Tot besluit van de grote actie der N.C.R.V. werd in Den Haag en ook in andere plaatsen een bazar gehouden. Zoals te doen gebruikelijk werden op deze bazars natuurlijk allerlei attracties gepresenteerd, om geld voor het beoogde doel in te zamelen. Wie schetst echter mijn verbazing, toen een der stands voor dit doel door enkele schreeuwende lieden „sigaren”

waarschuwing bij het woord van wijsheid niet tevergeefs. Het eenvoudige Evangelie van de Zoon van God zou deze mensen heel wat verder kunnen brengen.

Jehova's woord heeft nooit
gefaald
Denkt niet dat God's plan is
te niet.

Wicher Panman.

DE ANDERE TAKKEN VAN HET HUIS *Israëls*

Rede door Ouderling E. Wesley Smith,

gewezen President van de zending in Hawai, uitgesproken op de Conferentie in
Salt Lake City, October 1950.

*

Vol vertrouwen bid ik dat de Geest des Heren met mij mag zijn, die zo rijkelijk in deze vergadering aanwezig is geweest!

Ik zou willen uitroepen „Hawai Noha noi!” dat is: „Er is geen zending die boven die van Hawai gaat”!

Ik heb het voorrecht gehad om onder het ware bloed van Israël te werken, onder de beide takken van het huis van Israël — Ephraïm en Manasse — een volk bemind door de Heer, een volk gekastijd en vergeven van wege hun groot geloof.

Hawai is gedurende de laatste honderd jaar zeer gezegend, wegens het geloof van dat wonderbaarlijke volk. De Heer heeft hun gezegend met een Tempel, zodat zij het voorrecht hebben in het huis van de Heer te kunnen gaan. Met heilige gevoelens in hun harten kijken ze naar hun Tempel op. 'k Wilde dat U in de gelegenheid was een vergadering in de Tempel van Hawai bij te wonen te Laie om getuige te zijn van de zuiverheid en de eerbied die zij hebben voor het voorrecht dat hun gegeven is om dat Heilige Huis te mogen betreden.

Ik voel diep in mijn hart dat ik

een Hawaïaan ben, ik ben geboren in Hawai. Eens verklaarde ik in een kleine gemeente dat ik een Hawaïaan was, toen een kleine jongen uitriep: „Maar dat kan ik niet geloven, U lijkt er niet op.” Ik vroeg: „Waarom niet mijn zoon?” En hij zei: „Omdat U onze huidskleur niet hebt”.

Toen zei ik „Nee, mijn jongen, dat is waar. Ik ben niet gezegend met die fijne, mooie bruine huid van de Hawaïanen, maar als je in mijn hart zou kunnen kijken, zou je kunnen constateren dat ik een echte Hawaïaan ben”.

Ik houd van deze mensen, ten eerste om hun sterke geloof en dan om hun liefde en 't respect dat ze hebben voor de autoriteiten van onze Kerk. Als onze Kerkpresident hun komt bezoeken, eren en respecteren ze hem en hebben een grote liefde voor hem voor hun profeet. In hun morgen- en in hun avondgebeden gedenken ze hun profeet. Eveneens wordt voor de hoge Autoriteiten van de Kerk gebeden daar ze hen liefhebben. Als de Raadgevers van de hoofdbesturen dit prachtvolk bezoeken, worden ze door hun beschermd en geëerd. De Heer heeft gezegd dat ze een

blank en vreugdevol volk zullen worden. Het is een prachtvolk, ik voel dat, wanneer zij voor God zullen staan om hun ziel aan te bieden, zij blank en vreugdevol zullen zijn.

Wij worden niet beoordeeld naar de kleren die we dragen, noch naar de huid die ons lichaam bedekt, maar God zal ons oordelen naar de zuiverheid en de oprechtheid van ons hart.

De zending heeft in Hawaï een afdeling van de Kerk gevestigd, en deze mag er wezen en vergeleken worden met de leiders van de andere afdelingen (stakes) van onze grote Kerk. Zij hebben verscheidene zendelingen opgeleverd. Gedurende de laatste 1½ jaar heb ik de vreugde gesmaakt om de namen van tien Hawaïaan zendelingen voor het eerste Presidentschap te brengen. Het Presidentschap eerde deze fijne jonge mensen door ze alle tien aan te wijzen om in Japanse zending te werken in Japan. Zij doen daar goed werk.

Ik wil hier graag een klein voorval van Br. William Akan uit Kawaihae aanhalen, een zoon van een visser, die uit ging om op zee te vissen voor zijn levensonderhoud. Hij werd geroepen om een zending te vervullen. Hij zeide: „Ik heb niets geleerd. Ik heb geen schoolopvoeding genoten, maar ik weet dat God leeft en ook weet ik dat Joseph Smith een heilige profeet van God was. Zodoende hing hij zijn net aan een tak van een Kiawi boom en ging uit om het Evangelie van Jezus Christus te prediken en een visser van mensen te worden. Toen hij zijn getuigenis gaf vertelde hij dat hij oprecht bad dat hij een eervolle zending mocht

vervullen en dat hij als hij weer in zijn kleine dorpje in Kawaihae terug kwam, hij het net weer van de boom zou mogen nemen om weer te gaan vissen.

Een andere jonge man die pas twee jaar lid van de Kerk was trouwde en had een schattige baby. Zijn moeder was geen lid van de Kerk en dus sprak ik het eerst tot haar over de zending die haar zoon zou gaan doen. Hij was een goed verzorgde knaap, voorzien van alle behoeften en gemakken des levens. De moeder zeide: „Ja President Smith, het zou een eer zijn om onze zoon op zending te hebben”.

Toen sprak ik met zijn vrouw. Ze huilde van vreugde: „Wat een grote zegen zou het voor mijn man zijn op zending te gaan”. „Maar hoe zult U zich er door slaan?” „O, heel goed, met mijn baby om mij te troosten.” Daarna sprak ik met de jonge man, die zich net een splinternieuwe auto had gekocht: „Kimo hoe zou je het vinden om een zending aan te nemen?” „President Smith, ik zou de eer met vreugde aannemen”. Toen zeide ik: „Ik heb je moeder en je vrouw ook ondervraagd en zei denken er net zo over als jij.”

Zo werd zijn naam aangeboden aan het eerste Presidentschap. Hij werd op zending geroepen en ging met zijn muziekinstrument naar Japan. President Clissold schreef mij in zijn rapport dat deze jonge man zich in een hoekje van de kamer gitaar spelende terugtrok, terwijl de andere zendelingen overluid aan het studeren waren. Eerst meende de President hem een terechtwijzing te moeten geven en hem te zeggen dat hij met de anderen mee moest

werken om de taal te leren, maar hij bedacht zich; de jongen kon wel heimwee hebben. Een dag of twee later maakte hij weer muziek terwijl de anderen studeerden. President Clissold aarzelde weer, maar de derde keer dacht hij: „'t Is misschien toch beter dat ik er met hem over spreek.” De volgende morgen vroeg hij hem te bidden. In die kleine familie-groep van zendelingen ging hij op zijn knieën en zei een eenvoudig gebed in de Japanese taal en het was geen van buiten geleerd gebed. President Clissold zeide: „Het kwam uit zijn hart en ik was verbaasd.” De volgende morgen werd hem gevraagd het gebed te zeggen voor het voedsel dat ze zouden gebruiken, en weer bad hij in de Japanese taal.

De President vroeg hem: „Hoe leerde je deze taal, Kimo?”

„Ja”, zeide hij, „U weet dat ik met mijn gitaar in een hoekje van de kamer ga zitten, en terwijl de anderen dan met elkaar spreken en elkander de beginselen van de taal uitleggen, luister ik. Het gaat in dit oor, en de muziek gaat in dat oor, zodat het geleerde er niet uit kan. En zo heb ik de Japanese taal geleerd”.

Ik ben trots op onze zendelingen in Japan. Het schijnt makkelijk voor hun te zijn om te midden van het volk de taal te leren.

Wat ze óók in dit land gebracht hebben is vriendelijkheid en zonschijn, en liefde voor de muziek van Hawaï.

Door de oorlog en de nederlaag van Japan waren zij verpletterd, zij zagen geen licht meer, hadden geen vreugde in het leven, de wolken drukten hen zwaar neer; maar toen de Hawaiians kwamen met hun vrolijkheid, met hun

liefde en hun muziek, gingen de donkerste wolken op zij en het licht kwam door, hun zielen werden aangeraakt door een nieuwe belangstelling in het leven.

Ik bezocht eens een vergadering op het eiland Lanai, een eiland dat op de voorgrond treedt in de historie van Hawaï en van onze Kerk. De tijd is te kort om U de hele geschiedenis te vertellen.

In de tijd van de Johnston Army in 1858, toen alle zendelingen naar huis werden geroepen, ging de Kerk in Hawaï zo achteruit dat er praktisch niets van overbleef. De Heiligen besloten het eiland Lanai te kopen. Walter M. Gibson, een gewetenloze man, verjaagde de inwoners van het land dat door de Kerk aangekocht was. De overgrootvader van ouderling Benson, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, W. W. Cluff en Alma L. Smith, waren aangewezen naar Hawaï te gaan om een zending met een volledig bestuur op te richten. Later was het eiland verkocht aan de Hawaiian Pineapple Company. Tegenwoordig wonen er 3500 mensen op dit eiland. We probeerden daar een vergaderplaats te stichten en zonden onze zendelingen naar dit eiland. Ruim drie jaar geleden gaven ze ons een proeftijd van zes maanden.

We bouwden een Kerkgebouw geholpen door de kolonie. We vestigden een mooie afdeling waar de ouderlingen bleven om te werken in het zendingsveld. In die tijd wonnen we de waardering van de Hawaiian Pineapple Company, zij zijn ons heel goed gezind. We hebben een mooie vergaderzaal, een vrije hall voor ontspanning, vrij licht en water. Ze verschaften ons verf

om het gebouw te schilderen en te onderhouden, zodat we nu trots kunnen zijn op ons huis en erf. We plantten mooie bloemen en legden een prachtig grasveld aan hetgeen onze Kerk tot eer strekt.

In de laatste vergadering die ik in Lanaï bijwoonde waren 145 bezoekers, Hawaïans 43, Japannezen 31, Philipijnen 39, Chinezen 10, Koreanen 9, Portugezen 2, behalve wij blanken die voor het merendeel zendelingen waren. Zich aan te sluiten bij het volk van Hawaï, die met elkaar verbonden zijn, en werkende onder hen, merkt men dat ze niet langer Japanners, Koreanen, Philipijnen en Hawaïans zijn, maar kinderen van God, broeders en zusters, die het zelfde gevoel in hart en ziel hebben als wij die hier te samen zijn in dit heilige huis.

Er is al veel werk gedaan onder de Philipijnen, als U ze zult leren kennen en begrijpen, zult U zien dat ze de zelfde goedhartigheid bezitten als de Hawaïans en een milde natuur hebben.

In Pahalla, de zuidelijkste plaats van het grote Hawaï eiland, zijn de meeste leden van de kleine gemeente Philipijnen.

Terwijl wij onze afscheidsvergadering hielden en afscheid van hun namen, vulden hun ogen zich met tranen en hun wangen werden nat. Wij voelden ons dankbaar dat God ons het voorrecht had geschonken de vreugde te mogen ondervinden om te vergaderen met zijn kinderen, vooral omdat zij niet zo bevoorrecht waren als wij.

Op onze afscheidsvergadering in de Tempel in mijn geboorteplaats (ik ben in Laïe geboren) zei Br.

Kanakele, 1e raadgever: „President Smith, U hebt onze gevoelens gekwetst”. „Wat”, zei ik. „Wat heb ik dan gezegd? Waarmee heb ik Uw gevoelens gekwetst?” Hij zeide: „U bent ont-heven van Uw zending en U gaat naar huis terug.” Hij zeide: „Maar dit is Uw huis en daarom hebt U ons pijn gedaan”.

Vanaf dat ogenblik dacht ik er aan om in mijn afscheidsspeech het feit te vermelden dat ik het land mijner geboorte ging verlaten en naar mijijn nieuwe vaderland terugkeerde en daarmee waren zij tevreden.

Onze harten zijn nog steeds in Hawaï. Als ik onze geliefde zusters Abbie en Kamaile hier in de Kerk zie zitten, ik ken hun al verscheidene jaren, ben ik verheugd ze hier in ons midden te zien.

Dat God ons mag zegenen en steunen en ons de moed mag geven boven alles standvastig te zijn voor recht en billijkheid, dat wanneer we de Hoogste autoriteiten van onze Kerk ondersteunen door het opsteken van onze handen, wij oprecht en eerlijk mogen zijn in het besef welk voorrecht we hebben hun te mogen ondersteunen.

Wanneer ze ons een raad mochten geven die ingaat tegen de gevoelens van ons hart, laten we hun hooghouden en ondersteunen, omdat zij geïnspireerd zijn door God en Profeten zijn van de Heer.

Dat God ons hierin mag leiden en zegenen en ons de macht geven om datgene te doen wat recht is, bid ik nederig en in de naam van Jezus Christus, Amen.

G. M. O.

DE ZENDING DOOR

MOEDERS- EN DOCHTERSAVOND.

Te Rotterdam werd op 10 Juli een Moeders- en Dochtersavond gehouden. Een mooi, goed geslaagd gevarieerd programma werd Zr. M. M. Schouten presideerde en Zr. S. van Blankenstein had de leiding. President J. P. Lillywhite en Zr. Lillywhite met andere leden van het hoofdkantoor waren aanwezig, die deelnamen aan het programma.

Aanwezig waren 26 leden der Z.H.V. en 31 bezoeksters.

Op 3 Augustus werd te Dordrecht een speciale dienst gehouden op de onderzoekersavond. President Lillywhite en de Districts-president Reeve waren aanwezig. Belangrijke onderwerpen werden behandeld. Een Zendingen-kwartet luisterde deze dienst met enkele liederen op.

Uit Leeuwarden zendt zr. Tiny de Vries bericht, dat enige weken geleden de leden van de Z.H.V. een goed geslaagd feestavondje hebben gehad, en alle aanwezigen waren in goede stemming.

(Een photo was ingestuurd, die helaas niet duidelijk genoeg was voor een overname voor de Ster, anders zouden wij gaarne een plekje gemaakt hebben om deze photo in „de Ster” te plaatsen.)

Het jeugdwerk in Amsterdam-Z. kan met vreugde terugzien op een onlangs door haar jeugdige leden opgevoerd toneelstuk, maar met evenveel vreugde zullen zij het uitstapje herinneren hetwelk zij 27 Juni maakten. Met een volle bus vertrokken zij reeds vroeg in de morgen naar de Veluwe. En genoten hebben ze, hoewel het weer op zijn zachtst gezegd aan de vochtige kant was. Nu en dan stroomde het water naar beneden, dat dit hen echter niet kon deren bleek wel uit het feit dat zij in Arnhem maar niet genoeg van de „Bedriegertjes”

(in de grond aangebrachte fontijnen) konden krijgen. Hoewel de zon slechts enkele ogenblikken heeft geschenen, was iedereen in een zonnig humeur. De kinderen en niet te vergeten de leraressen zien met verlangen uit naar het volgende uitstapje.

Zr. Mathijssen.

Door Br. J. F. Otto uit Amsterdam wordt ons bericht, dat verleden 12 Augustus Zr. Ras-Post veertig jaar geleden gedoopt werd. Zij is nu 83 jaar en wij hopen dat zij nog vele jaren in ons midden mag zijn.

Ira B. Call jr., Oakland Californië.

Aangekomen: 28 Februari 1949.

Vertrokken: 24 Augustus 1951.

Werkzaam geweest: Rotterdam, Arnhem, Gent, Voorburg, Amersfoort als G.P.

*

Thomas J. Cook, Rexburg, Idaho.

Aangekomen: 29 Maart 1949.

Vertrokken: 24 Augustus 1951.

Werkzaam geweest te: Deventer, Rotterdam, Schiedam, Woerden als B.P. en Zutphen als B.P.

*

William C. Marz, Salt Lake City, Utah.

Aangekomen: 29 Maart 1949.

Vertrokken: 24 Augustus 1951.

Werkzaam geweest te: Sneek, Den Haag, Amsterdam, Arnhem, Gent als G.P., Vlaardingen als G.P.

*

Thomas V. Rasmussen, Bountiful, Utah.
Aangekomen: 2 Mei 1949.
Vertrokken: 24 Augustus 1951.
Werkzaam geweest te: Rotterdam, Zeist, Groningen, Arnhem,
Den Helder, Emmen als B.P., Rotterdam.

*

Charles D. Tate Jr., Logan Utah.
Aangekomen: 29 Maart 1949.
Vertrokken: 24 Augustus 1951.
Werkzaam geweest te: Breda, Antwerpen, Den Helder, later
als G.P. aldaar, Amsterdam-Z. als G.P., Rotterdam als D.P.

*

Horace J. Vause, Ogden, Utah.
Aangekomen: 29 Maart 1949.
Vertrokken: 24 Augustus 1951.
Werkzaam geweest te: Assen, Rotterdam-Z., Utrecht, Eind-
hoven, Maassluis als G.P., en Schiedam.

⊕

LEDEN VERTROKKEN.

Gedurende de maand Juli uit Groningen: Jantiena Meijer—Luttmer, Frederika
Marijane Meijer, Jan Meijer en zullen zich te Gooding Idaho vestigen.

Op 7 Augustus uit Harlingen: Froukje Visser en Bouke Visser, Pietje Visser—
Haarsma, Egbert Jan Fedde Haarsma en zullen zich te Ontario, Canada, vestigen.
Op 8 Augustus uit Rotterdam: Cornelis Adrianus van Kwawegen, Amalia Geesina
Kaptein—Veltman, Albertus Johannes Kapteijn.

Uit Woerden: Johanna Emilie Maria Westerduin, Allen zijn naar Salt Lake City,
Utah vertrokken.

Gedurende Juli vertrokken uit Dordrecht: Cornelia van Olm—Smit, Dominicus
Koenraad van Olm, Alfonsus Johannes van Olm en zullen zich in Canada vestigen.

Op 24 Juli uit Den Haag: Cornelia Natalia Diender naar Salt Lake City, Utah.

Op 24 Augustus uit Den Haag: Ingeborg Jacobs—Korver, Otto Johannes Korver,
Walburga Jacobs—Hauf, Hendrik Jan Alexander Jacobs. Br. en Zr. Korver zullen
zich in Californië vestigen en Br. en Zr. Jacobs te Salt Lake City, Utah.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DOOPDIENSTEN.

- Op 9 Juni 1951, te Emmen: Sietze Buist Jr. (Per abuis stond deze broeder vermeldt in de „Ster“ van Augustus naar Amerika vertrokken te zijn.)
- Op 22 Juli 1951 te Leiden: Jacobus Johannes Bernard,
Kobus van der Zwart, Adriana Johanna van der Zwart, Jacob van der Zwart.
- Op 24 Juni te Deventer: Annetta Maria Dekker—De Heus, Alexander de Heus.
- Op 27 Juli te Delft: Wilhelmina Bovet—Gout en Leanardus Wilhelmus David Bovet.
- Op 27 Juli te Den Haag: Maria Catharina Hubertina Houweling—van der Meer, Albert Cornelius Houweling, Hubertina Magdalena Houweling, Trijntje Molenaar—Wijngaarden.
Cato Maria Minderman.

INGEZEGEND.

- Op 5 Augustus 1951 te Dordrecht: Willem Zandee, Elly Zandee, Johan Jan Carl Zandee. Deze kinderen zijn van Theresia Zandee-Huibregtse en Johan J. C. Zandee uit de Gemeente Zwijndrecht.
- Op 5 Augustus 1951 te Den Haag: Maria Catharina Houweling, Albert Cornelis Houweling, Gijsbertus Jan Houweling.
- Op 1 Juli 1951 te Den Haag: Chiling Chu.
- Op 4 Maart 1951 te Amsterdam: Alma Johannes Halling.
- Op 5 Augustus te Vlaardingen: Trijntje Keyzer.
- Op 5 Augustus te Groningen: Glen Jan van Komen, Jan Gerard van Komen.
Gerardus Johannes Luttmer.
- Op 5 Augustus te Rotterdam: Carla Frieda van Buuren.
- Op 2 Augustus te Deventer: Jacob Engelgeer. Jan Hertog. Theo Smit.

OVERLEDEN.

- Op 1 Augustus te Groningen: Wilhelmina de Boer—Nieland op de hoge leeftijd van 85 jaar.
- Op 15 Juni te Harlingen (Friesland): Hittje Berkenpas—Hager op de hoge leeftijd van 82 jaar.
- Op 12 Augustus te Harlingen (Friesland): Johannes Alkema, die ook de hoge leeftijd van 81 jaar bereikt had.
- Br. G. L. de Jong van de Dordtsche Gemeente vermeldt, dat Zr. Clazina de Boer, die een lange tijd te Bergen op Zoom in een Verpleging is geweest, op 18 Februari 1949 aldaar is overleden. Zij werd op 15 Februari 1867 geboren.

AFGESNEDEN.

Te Rotterdam: Hermina van Klimp—Coomans.

OVERPLAATSINGEN.

- Op 10 Augustus werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt:
Robert M. Day van Deventer naar Katwijk a/Zee als S.C. John D. van der Waal van Eindhoven naar Amsterdam-N. als S.C. Le Grand S. Neerings van Zutphen naar Utrecht.
- Op 24 Augustus: John D. van der Waal van Amsterdam-N. naar Amsterdam-Z. als S.C., Claron C. Spencer van Hengelo naar Utrecht als S.C., Ray Banks van Mechelen naar Antwerpen, Harlow B. Jones van Amsterdam-Z. naar Alkmaar.

VERORDINEERD.

- Gedurende de maand Augustus werden te Den Haag Br. Otto J. Korver, Tinus M. Diender, Willem L. de Geus, Dirk R. Rorije en Bartholomeus Fraase Storm tot Priester verordineerd.
- Op 19 Augustus te Hilversum werd Br. Laurens Beuk tot Priester verordineerd.